

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΛΙΚΙΔΗΣ

**"ΕΔΩ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ..."**

.....
Κείνη τή νόχια....!
Κείνη τή νόχια, π' άναφε,
φωιές μέσα στις "νόχιες".
.....

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1974

Στέφανος Τηλικίδης

Επικοινωνία hlikidou@gmail.com

“ΕΔΩ

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ...”

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/> or send a letter to Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

Θεσσαλονίκη 1974

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΟΤΙΒΑ, ποίηση-1953.

"....ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ"-Τραγούδια της σκλαβιάς και της 'Αντίστασης, ποίηση -1956.

ΖΗΣΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ, τραγωδία-1957.

ΠΟΙΟΣ ΕΚΛΕΨΕ ΤΟΥΣ ΟΙΚΤΙΡΜΟΥΣ ΜΑΣ...Θέατρο πρόζας-1966.

ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΠΑ, διηγήματα-1967.

"....ΕΙΡΗΝΗ ΠΛΗΓΗ ΜΟΥ..." ποίηση -1972.

"....ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ"
ποίηση 1973 (Β' έκδοση).

"Έδω Πολυτεχνείο..."

I

"Έδω Πολυτεχνείο. Έδω Πολυτεχνείο. Από τούς 1050 χιλιοκύκλους, σὰς μιλιὰ ὁ σταθμός τῶν ἐλεύθερων ἀγωνιζόμενων φοιτητῶν, τῶν ἐλεύθερων ἀγωνιζόμενων Ἑλλήνων...."

.....
Ποῦθε κρατοῦν οἱ ρίζες τῆς τιμῆς;
Ποῦθε κινοῦν οἱ ρίζες τῆς ὀργῆς;
Ποῦθε χυμοῦν οἱ ρίζες τῆς κραυγῆς;

Ἀπό τό γαῖμα, τό πυρό, πού σκουντουφλά,
σίς τεντωμένες φλέβες τῆς ἀλήθειας.

Κ' ἦτανε καιροί:....

"Ἦτανε καιροί, πού...."

Φτερά κοράκου σκιώσανε τόν ἥλιο τῆς Ἑλλάδας,
κ' ἡ γῆ της, χέρσ' ἀπόμεινε, μουγγά τά πέλαγά της,
καί τῶν ἀνθρώπων οἱ καρδιές, βαριά βαλαντωμένες,
μήνα, ταχιά κί ἀποταχιά, περσέψουν τά κοράκια.

Κ' ἦτανε μέρες....

"Ἦτανε μέρες, πού...."

Ὁ τρόμος μας, πέτρωσε στὸν ἀγέρα:
 Τὸ δάκρυ μας, πέτρωσε στὰ μάγουλα:
 Ὁ θρήνος μας, πέτρωσε στὴ σιωπή:

.....
 -" Ὡϊμέ... Ξανά ἔρτανε καιροί,
 νά ἔχῃ τὴ ζωὴ, γέψη φαρμάκι,
 νά ἔχει τὸ πνέμα ν' ἀπορεῖ,
 νά λέμε τὸ ψωμί, ψωμάκι: "

II

" Ἐδῶ Πολυτεχνεῖο. Ἐδῶ Πολυτεχνεῖο. Ἀγωνιζόμαστε
 γιὰ τὸν ἐκδημοκρατισμὸ τῆς παιδείας, γιὰ τὴν παρά-
 δοση τῆς ἐξουσίας, στοὺς φορεῖς τῆς πολιτικῆς...."

.....
 Ποῦθε κρατοῦν οἱ ρίζες τῆς εὐθύνης;
 Ποῦθε κινοῦν οἱ ρίζες τοῦ χρέους;
 Ποῦθε χυμοῦν οἱ ρίζες τῆς θυσίας;

Ἀπὸ τὸ γαῖμα, τὸ πυρό, πού σκουντουφλᾶ,
 στίς τεντωμένες φλέβες τῆς ἀλήθειας.

Κ' ἦτανε καιροί....

Ἦτανε καιροί, πού....

Τὴν ἀλήθεια, δέ μποροῦσες νά τὴν ἀνεμίσεις, -τρι-

"'Εδῶ Πολυτεχνεῖο..."

σάγιο λάβαρο, - στά χείλια σου.

Τό δίκιο,δέ μπορούσες νά τό καρφισώσεις,-πάλλευ-
κο γαρούφαλο,-στό πέτο τοῦ σακακιοῦ σου.

Τήν ὀργή,δέ μπορούσες νά τή σβουρίξεις,-σφιγμένη
γροθιά,-ένάντια στόν ἀδικητή.

Τήν κραυγή,δέ μπορούσες νά τή γροικήσεις,-μυριόστο-
μη σάλπιγγα,-νά γκρεμίζει τά τείχη τῆς 'Ιεριχοῦς.

Καί μάτωνες....

"Ἐχ...πατρίδα,πατρίδα μου....

Πότε θά μπορούμε,

νά καλημερίζουμε,φωναχτά,τή μάνα τοῦ φυλακισμένου,
δίχως ν'ἀφτιαζόμαστε γύρω;

Πότε θά μπορούμε,

ν'ἀπιθώνουμε τό φιλί μας,στό μάγουλο τοῦ παι-
διοῦ,πού τ'ὀρφάνεψεν ἡ Γυάρο,

δίχως ν'ἀλαφιαζόμαστε;

Πότε θά μπορούμε,

νά πέμπουμε,σέ φάκελλο,τή λατρεία στήν ἀγαπημέ-
νη μας,

δίχως ἔγνοια μή τή "βεβηλώσουν" τ'ἄνομα δάχτυλα
τῆς λογοκρισίας;

Πότε θά μπορούμε,

νά στολίζουμε τίς πόρτες τῶν σπιτιῶν μας,μέ τά
στεφάνια τῆς πρωτομαγιάς,

-ἀπό φλογάτ'ἀγριολούλουδα τοῦ βουνοῦ,-

δίχως νά σκιαζόμαστε πώς θά μᾶς τά μαθήσουν τά
 "τελώνια" τῆς νύχτας;

Πότε θά μπορούμε,
 νά σφίγγουμε τά χέρια, καταμεσίς στή στρατά,
 δίχως φόβο νά συντρίψουν τή χειραψία μας, μέ
 τίς βαριές τῆς καχυποψίας,

πάνω στ' ἄμόνι τοῦ τρόμου τους;

Πότε, πατρίδα μου....;

Πότε θά μπορούμε:

Τόν καημό μας, νά τότε κάνουμε τραγούδι ξεφτέ-
 ρουγο, νά τόν ἀκούσ' ἡ Οἰκουμένη;

Τή λύπη μας, νά τήνε κάνουμε μοιρολόϊ, νά ρα-
 γίσει τίς καρδιές, στά τρίστρατα τῆς γῆς;

Τήν ἔγνοια μας, νά τήνε πέμψουμε, φλογάτη θύμηση,
 στούς πού μποδᾶνε τά δεσμά, νά ζήσουν;

Πότε....;

Πότε, πατρίδα μου, ἄλυσόδετη;

"Πότε θά κάνει ξαστεριά;"

Πότε;

III

"Ἐδῶ Πολυτεχνεῖο. Ἐδῶ Πολυτεχνεῖο. Ζητοῦμε νά ξα-
 ναγουρίσ' ἡ Δημοκρατία, στόν τόπο πού γεννήθηκε. Ζη-
 τοῦμε τό γκρέμισμα τῆς τυραννίας...."

"'Εδῶ Πολυτεχνεῖο..."

.....
Ποῦθε κρατοῦν οἱ ρίζες τῆς ἀντρείας;
Ποῦθε κινοῦν οἱ ρίζες τῆς φιλιᾶς;
Ποῦθε κυλοῦν οἱ ρίζες τῶν Ἰδεῶν;

Ἄπό τό γαῖμα, τό πυρό, πού σκουντουφλᾶ,
στίς τεντωμένες φλέβες τῆς ἀλήθειας.

"Ἄν βουληθεῖς νά χουγιάξεις,
σέ τοῦτο τόν ἔρημο σκελετόβραχο, καταμεσίς
στό πέλαγο,
κανεῖς δέ θά σ' ἀποκρεθεῖ, μήτε κι' ὁ ἀχός τῆς ἰ-
δίας τῆς φωνῆς σου·
-μακριά πολύ ἔναι τά βουνά, πού θά σοῦ τόνε πισω-
γυρίσουν, ἀντίδωρο.

"Ἄν βουληθεῖς νά κλάψης,
σέ τοῦτο τόν ἔρημο σκελετόβραχο, καταμεσίς
στό πέλαγο,
κανεῖς δέ θά γροικῆσει τό δάκρυ σου, μήτε κ' ἡ
πέτρα πού θά τό δεχτεῖ·
-Εἶναι τόσο διψασμένη, φρυγμένη αἰῶνες στόν ἀνα-
λυτό ὑδράργυρο, τοῦ Αἰγαίοπελαγήτικου ἡλίου.

"Ἄν βουληθεῖς ν' ἀραθυμήσεις,
σέ τοῦτο τόν ἔρημο σκελετόβραχο, καταμεσίς
στό πέλαγο,

κανείς δέ θά γνοιαστεῖ γιά τήν ὀργή σου, μήτε τό
 μολυβένιο κῦμα τοῦ πόντου·

-εἶναι το, πάντ' ἀράθυμο καί κουφό.

Μονάχ' ἄν βουληθεῖς νά τραγουδήσεις....

"Ἐχ...κι' ἄν βουληθεῖς νά τραγουδήσεις, ἀδερφέ μου:
 Χερουβικόν ἀχό τά οὐράνια θά σοῦ πέμψουν, μέ τῶν
 ἀγγέλων τῆς γλυκολαλιές.

Ἡ διψασμένη πέτρα θά ραγίσει, γυρεύοντας στό τρα-
 γούδι σου, τή δρόσο, πού τῆς στέρησαν οἱ αἰῶνες.

Τ' ἀράθυμο τό κῦμα θά καταλαγιάσει, γαλήνιο, στά
 πόδια τοῦ δαρμένου βράχου

καί θά τά ραντίζει μέ τό δάκρυ του.

Μονάχ' ἄν τραγουδήσεις, ἀδερφέ μου....

Μονάχ' ἄν τραγουδήσεις....

IV

"Ἐδῶ Πολυτεχνεῖο. Ἐδῶ Πολυτεχνεῖο. Ἐλευθερία, Δη-
 μοκρατία, Λαέ πολέμα, σοῦ ρουφοῦν τό αἷμα...."

.....
 Ποῦθε κρατοῦν οἱ ρίζες τοῦ δίκιου;
 Ποῦθε κινοῦν οἱ ρίζες τῆς συνέπειας;
 Ποῦθε κυλοῦν οἱ ρίζες τῆς διαμαρτυρίας;

Ἄπό τό γαῖμα, τό πυρό, πού σκουντουφλά,

"Έδω Πολυτεχνεῦο..."

στὶς τεντωμένες φλέβες τῆς ἀλήθειας.

Πῆρες τ' ἀνηφορικό στρατί τῆς παιδείης:

Μ' ἓνα γαρούφαλο στ' ἀφτί, -τὴ δίψα σου γιὰ μάθηση.

Μ' ἓνα σπαθί δίκοπο στά δόντια, -τό θάρρος καί τό
χρέος σου.

Μέ χιλιάδες πυγολαμπίδες στό βλέμμα, -τά ἐρωτη-
ματικά σου,

νά τινάζονται, καταποδιαστά, σάμπως οἱ σπίθες σέ
πυρωμένο καμίσι, τὴ νύχτα.

Καί διάβηκες ἀνθότοπους, -τίς γροικιές τῆς σωστῆ
γνώσης,

κ' ἔδειρες βαλτονέρια, -τό φιδομάνι τῆς "ἀμφι-
σβήτησης",

πασκίζοντας νά ζυγιάζεις τό βῆμα σου, πάνω στά
προγονικά χνάρια.

Καί τραγούδησες τίς χρυσαυγές τῆς "βεβαιότητας".

Καί πάλαιψες τίς δαιμονικές νύχτες τῆς "ἀμφι-
βολίας".

Καί γούρμασες.

Κ' ἔφτασες. - Οὔθε 'νειρεύτηκες.

"Ἐμορφος:

Δυνατός:

'Ἀσυμβίβαστος:

'Ἀκέρσιος:

Μέ τήν καρδιά σου,νά κανακεύει τά "δίκια".
Μέ τή γνώρα σου,νά γλυκασπάζεται τίς "ἀλήθειες".
Καί στάθηκες μπροστά στήν Κεκρόπορτα τῆς ζωῆς,
γυμνός,
μέ δόρυ τό χαμόγελο κι'ἀσπίδα τήν πειθῶ,
νάἡμερέψεις τίς ὀρδές
τῶν "βαρβάρων".

V

"Ἐδῶ Πολυτεχνεῖο. Ἐδῶ Πολυτεχνεῖο. Ἀκόμα
κι' ἄν μᾶς σκοτώσουν,θά πεθάνουμε λεύτεροι..."

.....

- " Γιέ μου,.....

Γιέ μου,καί πῶς δέν τό ἔξερα,ὄντας κοιλοπονοῦσα,
θεριό τό πῶς ἐγένναγα,ντεληκανή καί δράκο";

Ποῦθε κρατοῦν οἱ ρίζες τῆς προσφορᾶς;

Ποῦθε κινοῦν οἱ ρίζες τῆς ἀποκοτιᾶς;

Ποῦθε κυλοῦν οἱ ρίζες τῆς λευτεριᾶς;

Ἀπό τό γαῖμα,τό πυρό,πού σκουντουφλά,

στίς τεντωμένες φλέβες τῆς ἀλήθειας.

Κ' ἦτανε τό γάλα,

"'Εδῶ Πολυτεχνεῦο..."

τό γάλα πού τόν βύζαξες,
ἀπό τήν ἀχραντην ἀναύρα τοῦ κόρφου σου,
ζυμωμένο μέ:
Τήν μοσκοβολιά τοῦ θυμαριοῦ καί τῆς ἀγράμπελης.
Τήν ἀπαντοχή τοῦ φρυγμένου σταχυοῦ, στ' ἄμμου-
δερό πετροχώραφο.
Τήν καρτερικότητα τοῦ δεσμώτη τῆς Γυάρος.
Τή σοφία τῶν μικρῶν πετούμενων τ' οὐρανοῦ.
Κ' ἦτανε τό γαῖμα,
τό γαῖμα πού τόν πότισες,
ἀπό τ' ἅγιο δισκοπότηρο τῆς καρδιάς σου,
ζυμωμένο μέ:
Τή γαλήνη τῆς φθινοπωρινῆς ἐσπέρας, στό ξέγναντο
τοῦ βουνίσιου ξωκκλησιοῦ.
Τ' ἀποκάρωμα τῶν μικρῶν Χερουβεῖμ, στό μητρικό
νανούρισμα.
Τήν ὀργή τῆς Γεναριάτικης κατεβασιάς, στή χαρακιά
τοῦ κακοτρόχαλου φαραγγιοῦ.
Τήν ἡμεράδα στό μάτι τοῦ ζωντανοῦ, π' ὄλημερίς
ἀλέτριζε στό χέρσο χωράφι.
Καί βύζαξε τό γάλα,
καί μετάλαβε τό γαῖμα.
Τό γάλα τῆς ὀργῆς καί τῆς σοφίας,
τό γαῖμα τῆς τιμῆς.
Κ' ἔγινε δράκος στό κορμί, τριπλοσοφός στή γνώση,

κ' ἔγινε....

πυρός τῆς λευτεριάς!

VI

"Ἐδῶ Πολυτεχνεῖο. Ἐδῶ Πολυτεχνεῖο. Λαέ ξεσηκώ-
σου. Προχώρα. Τό τέλος τῆς τυραννίας σήμανε...."

.....
Ποῦθε κρατοῦν οἱ ρίζες τῆς ὑπομονῆς;

Ποῦθε κινοῦν οἱ ρίζες τῆς ἐπιμονῆς;

Ποῦθε κυλοῦν οἱ ρίζες τῆς "αὐτογνωσίας";

Ἄπό τό γαῖμα, τό πυρό, πού σκουντουφλά,

στίς τεντωμένες φλέβες τῆς ἀλήθειας.

Στό πύρινο ἐρωτηματικό, πού κρεμάστηκε στίς στο-
χαστικές κόρες τῶν ὀμματιῶν σου,

"θά κινηθοῦν τά τάνξ;"

δέ θ' ἀποκριθοῦν τοῦτα τά σιδερένια μάτια, πού φέρ-
μάρουν τό σταυρωμένο στά κάγκελλα "διάγραμμα"
τοῦ ντελικάτου κορμιοῦ σου,

καί σουβλίζουν τήν ἔγνοια σου, μέ τό κάτασπρο καί
κρύο, σά χιόνι, βλέμμα τους.

Τοῦτα τά σιδερένια μάτια, δέν ἔχουνε ψυχή, αἰσθή-
ματα, εἶναι κουφά κι ἀδιάφορα, - κουφά!

" Έδω Πολυτεχνεῦο..."

Καί τοῦτ'οἱ ἄνθρωποι, πῖσ'ἀπό τά σιδερένια μά-
τια, δέν ἔχουνε καρδιές, συμπόνια,
εἶναι ἀδίσταχτοι καί σκληροί, καθὼς τ'ἀτσάλι τῆς
ἐρπύστριας, -σκληροί!

Καί τό ἐρωτηματικό φορτίζεται, στό κάθε δευτερο-
λεπτο, π'ἀργοκυλᾶ, σά πηχτό κατράμι:

Μέ τήν ἀγωνία, γιά τήν τύχη τῶν ὀνείρων σου.

Μέ τήν ἐγνοια, γιά τή μοίρα τῆς τυραγνισμένης
πατρίδας.

Μέ τή λαχτάρα, γιά τή ζωή τῶν συντρόφων σου.

Κ' ἡ ψυχή σου φορτίζεται, στό κάθε δευτερόλεπτο,
π'ἀργοκυλᾶ:

Μέ τή δονούμενη εὐαισθησία τῆς ἡλικείας σου.

Μέ τόν πολλαπλασιασμό τῆς ὀργῆς, γιά τήν ἀφαίμαξη
τῶν ἐλπίδων σου.

Μέ τήν ἀνοιξιιάτικην ἀνθοφορία τοῦ θάρρους σου.

Καί μένεις...

στό μετερίζι πού διάλεξες γιά τόν ἑαυτό σου,
γαντζωμένος στό κάγκελλο, -τήν "ἀνοχύρωτη" ντά-
πια σου.

Μέ τά χέρια τεντωμένα στήν ἔκταση, "ὡσάν ἐσταυ-
ρωμένος".

Κ' ὠριμάζεις,

γιά ζωή!

Κ' ὠριμάζεις,

για θάνατο :

VII

"Έδω Πολυτεχνεΐο. Έδω Πολυτεχνεΐο. Μή μᾶς πυρο-
βολεΐτε, φαντάροι. Εΐμαστε ἀδέρφια σας... Εΐσαστε ἀ-
δέρφια μας..."

Ποῦθε κρατοῦν οἱ ρίζες τοῦ στοχασμοῦ;
Ποῦθε κινοῦν οἱ ρίζες τοῦ σηκωμοῦ;
Ποῦθε κυλοῦν οἱ ρίζες τῆς διάστασης;

Ἀπό τό γαΐμα, τό πυρό, πού σκουντουφλά,
στίς τεντωμένες φλέβες τῆς ἀλήθειας.

Τοῦτος ὁ στουρναρότοπος,
δέ βλάσταινε πλούτη καί προκοπές.
Μά ἔναν ἥλιο, σκανταλιάρη διάβολο,
κ' ἔναν οὐρανό, τρελλό φακίρη,
πού μεθάγανε τό γαΐμα στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων
καί φύτευαν τριαντάφυλλα στά χεΐλια τους.
Καί πορευόταν ἡ ζωή, κούτσα-κούτσα, στά στενο-
ρούμια τοῦ Χρόνου,
πότε σκουντουφλώντας, πότε χορεύοντας.
Ἦσπου....

"'Εδῶ Πολυτεχνεῖο..."

Κάποιο πρωῖνό, πού μνηοῦσε τήν ἀνοιξη...

.....

"Ἐχ ἀδερφέ μου, ἀδερφέ μου,

τόνε θυμᾶσαι μαθέ, τό δάσκαλό μας.

"Ἦτανε σοφός, μάηταν κι 'ἀράθυμος, ὁ γέρος.

Κι 'οὔλο τόν θούριο τοῦ Ρήγα, τραγουδοῦσε:

"Καλύτερα μιᾶς ὥρας, ἐλεύθερη ζωή."

Κι 'οὔλο τόν ὕμνο εἰς τήν ἐλευθερίαν τοῦ Σολω-

μοῦ πιπίλιζε:

"Σέ γνωρίζω ἀπό τήν κόψη, τοῦ σπαθιοῦ, τήν τρομερή."

Τή νύχτα χτές, τόν εἶδ' ἀναμεσῶ μας,

γαντζωμένο στά κάγκελλα,

νά σκούζει στά τάνξ, -γνέφοντάς τους, μέ τό τεντω-

μένο λιανόχερό του:

- "Μή πυροβολήσετε τά παιδιά μου, φανταράκια. Εἶναι

ἀδέρφια σας.... Εἴσαστε ἀδέρφια τους...."

.....

Τόν γάζωσαν, μέ μιά ριπή,

πού τόν βρῆκε:

Πάνω στό δικό σου κορμί, ἀδερφέ μου, καί πάνω στά

κορμιά:

Τῆς ξανθῆς, ἀγέρινης συμφοιτήτριας, πού σοῦ 'σφιγ-

γε τό χέρι, μέ τήν τανάλια τῆς ὀργῆς της,

καί τοῦ οἰκοδόμου, πού σᾶς παραστεκόταν.

-Κείνου τοῦ μπρατσωμένου παλληκαρόπουλου,
π' ὀληνώρα,

τόν θούριο τοῦ Ρήγα τραγουδοῦσε:

"Καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή."

Κι οὐλο τον ὕμνο εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Σολωμοῦ πι-
πίλιζε:

"Σέ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη τοῦ σπαθιοῦ, τὴν τρομερή."

.....

Κείνη τὴ νύχτα.....!

Κείνη τὴ νύχτα, π' ἄναψε,

φωτιές μέσα στὶς "νύχτες".

VIII

"Ἐδῶ Πολυτεχνεῖο. Ἐδῶ Πολυτεχνεῖο. Μᾶς φέρνουν
ἀπ' ἔξω τραυματίες. Χρειαζόμαστε γιατρούς. Χρεια-
ζόμαστε φάρμακα. Καλοῦμε τὸν Ἐρυθρό Σταυρό,
γιά τὴν παραλαβὴ τραυματιῶν...."

.....

Ποῦθε κρατοῦν οἱ ρίζες τῆς καρτερικότητος;

Ποῦθε κινοῦν οἱ ρίζες τῆς ἀπαντοχῆς;

Ποῦθε κυλοῦν οἱ ρίζες τῆς "διάστασης";

Ἄπό τό γαῖμα, τό πυρό, πού σκουντουφλᾶ,
στὶς τεντωμένες φλέβες τῆς ἀλήθειας.

"'Εδῶ Πολυτεχνεῖο..."

Γράψιμο βιαστικό, πρόχειρο σχεδόν ἀδέξιο,
σέ γραμμές καμπύλες καί τεθλασμένες.

Χαρτί ἀπό πακέτο " Φίλτρο ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ", διπλω-
μένο, -πόσες φορές;

Κι' ὁ "κομιστής", ἄγνωστος.

'Αγαπημένη μου μανουλίτσα,

Σέ φιλιῶ, σέ φιλιῶ, σέ φιλιῶ...

'Εμεῖς ἐδῶ στό Πολυτεχνεῖο, εἴμαστε
καλά, μή στενοχωριέσαι. Δέ μᾶς λείπει
τίποτε. Πολεμοῦμε γιά λεύτερη παι-
δεύα καί λεύτερη πατρίδα καί πιστεύ-
ομε πώς, μέ τή συμπαράσταση καί τοῦ
λαοῦ μας, θά τήν γκρεμίσουμε τήν τυραν-
νία. Φίλησέ μου τόν πατέρα, ὅταν τόν
ξαναδεῖς. Τό ξέρω πώς βρίσκεται μέ
τούς ἄλλους, ἔξω ἀπό τό Πολυτεχνεῖο,
-τόν γνωρίζω καλά τόν γέρο μου.

Νά κάνεις κουράγιο, μανουλίτσα, νά

'σαι δυνατή. Όλα θά πᾶνε καλά.

Καλήν ἀντάμωση.

Σᾶς φιλιῶ

Κωστάκης

Υ.Γ. Νά φροντίζετε τόν Τζώρτζ,

τό καναρίνι μου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΛΙΚΙΔΗΣ

Κάποτε ο Χρόνος, δέ μετριέται,
μ' ὄρες,
λεφτά,
δευτερόλεφτα.

Κάποτε ο Χρόνος, μετριέται μέ προσμονή
γιά θάνατο,

Τώρα πιά, δέν υπάρχουν:

"Ἐξοδος κινδύνου", γιά τήν ἐλπίδα.

"Μυστική ἀτραπός", γιά τό δίκιο.

"Ὀδός διαφυγῆς", γιά τ' ὄνειρο.

Τώρα:

Πάνω στήν πυραχτωμένη ἀσφαλτο τῶν δρόμων,
"βιάζονται" οἱ στερνές "ίκμάδες" ζωῆς τῆς ἐπα-
ναστατημένης νιότης.

Στούς τραυματισμένους τοίχους τῶν ἐσωτερικῶν χώ-
ρων τῆς σχολῆς,

τά συνθήματα γιά λευτεριά,

καταπίνουν τό δάκρυ τους.

Στίς ἀπόκρυφες γωνιές, φερμάρει τό ἔνοπλο "σκότος".

Στό μικρό συνοικιακό σπίτι, δύο παντέρμοι γέροι,

λευτερώνουν φυλακωμένο πουλί

καί τό προβοδοῦν μέ μοιρολόγια:

ΓΕΡΟΣ- Ἐσύ πουλί, μικρό πουλί, τρελλό μου καναρίνι,

Ἐκεῖ ψηλά πού θά πετᾷς καί θέ νά κελαϊδίζεις,

"Έδω Πολυτεχνεΐο..."

Μή κελαϊδίσεις τή χαρά, μή ψάλλεις τήν αγάπη,
Μόνο κελαϊδι θλιβερό νά πικροκελαϊδίσεις,
Γιά τά παιδιά πού χάθηκαν, τούτη τήν άγρια νύχτα.
΄Κατοσταριές έχάθηκαν κ'έκεΐνοι λένε δέκα.

ΓΡΙΑ-Γιέ μου, φιλω τά χείλη σου, φιλω, ματαφιλω τα,
Πλένω σε καί χτενίζω σε καί πικροπροβοδω σε,
Κι'άπέ, δέρνω τά στήθη μου, μαδω τ'άσπρα μαλλιά μου
Κι'ώσάν τήν κίσσα, μύρουμαι, σά λιόντισσα βρουχιέμαι.
Θεμά καί τρισανάθεμα, κατάρρα στους φονιάδες,
Π'έθήρισαν, μικρόν άνθό, πριχοϋ νά διεΐ τόν ήλιο
Καί ρήμαξαν μικρό πουλί, πριχοϋ τή γής θαμάξει.

IX

"Έδω Πολυτεχνεΐο. Έδω Πολυτεχνεΐο. Τό τάνξ
χ τ ύ π η σ ε. Μας πυροβολοϋν κι'ας τό ξέρουν πώς
εΐμαστε άοπλοι. Λαέ τής 'Αθήνας, διακόπτομε τήν
μετάδοση. Θα επανέλθομε, σέ πέντε λεπτά....."

.....
Ποϋθε κρατοϋν οί ρίζες τής έλπίδας;
Ποϋθε κινοϋν οί ρίζες τής άνυποταγής;
Ποϋθε κυλοϋν οί ρίζες τής 'Ανάστασης;

΄Από τό γαΐμα, τό πυρό, πού σκουντουφλά,

στίς τεντωμένες φλέβες τῆς ἀλήθειας.

Ἐσύ,
καθημερινέ "δρομέα" τῆς ζωῆς, στή λεωφόρο Κηφισίας,
-Κυνηγημένε της, γιά κυνηγέ της,-
ἐκεῖ, στίς στερνές δρασκελιές τῆς διαδρομῆς σου,
λίγο πρὶν κατασπαραχτεῖς ἀπὸ τ' "ἀδηφάγο" στόμα
τοῦ "κόμβου" τῶν Χαφτείων,
ζήτησέ της ἑνός λεπτοῦ ἀνακωχή, -"ἑνός λεπτοῦ
σιγῆ,"
κι' ἀδέρφωσε τῆ μνήμη σου, μέ τὴν ἱερὴ μνήμη τῶν
πρόμαχων τῆς λευτεριᾶς, πού
σέ τούτη τῆ νεανικὴν ἔπαλξη,
ἄοπλοι καὶ γυμνοί,
τῆς τυραννίας " ἐστόρεσαν " τῆ δύναμη.

Τί ἐδῶ,
ἀναστήθηκεν
ἡ τιμὴ σου.

